

Φεριδούν και Φασουλής,
κι' ένας κι' άλλος σεβνταλής.

Φα.—'Ηλθα λοιπόν, ὦ πρεσβευτῆ τῆς κραταιᾶς Τουρκίας,
Νὰ ἐκφρασθῶ κατὰ μίας μεγάλης ἀδικίας
καὶ νὰ διαμαρτυρηθῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τοὺς πρώτους
γιατὶ καὶ πῶς τοὺς δυστυχεῖς τῆς Κούτρας αἰχμαλώτους
τοὺς ἤγγατε περίπατο μὲς ἰστὴ Θεσσαλονίκη,
χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσετε γι' αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι.

Φε.—Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσης,
κάτσε ἀπάνω ἰστο τσιμποῦκι νὰ καπνίσῃς.

Φα.—Παρακαλῶ σε, Φεριδούν, μὴν τὸν κουφὸ μου κάνῃς,
κι' ἀπάντησέ μου ἰγρήγορα χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς.

Φε.—Κάτσε νὰ φᾶς...

Φα.— Ἐδχαριστῶ, καὶ εἶμαι φουσκωμένος.

Φε.—Κάτσε νὰ πιῆς...

Φα.— Ἐδχαριστῶ, κι' εἶμαι καλὰ προμμένος.

Φε.—Κάτσε κανένα σαμπαῖ νὰ μου εἰπῆς καὶ πάλι.

Φα.—Ποὺ νὰ σοῦ ἰπῆ παππᾶς στ' αὐτί καὶ διάκος ἰστο κεφάλι.

Φε.—Κάτσε τσιμποῦκι μὲ λουλα χρυσὸ νὰ σε τρατάρω.

Φε.—Δὲν μοῦ ἀρέσει ἰστο ἐξῆς τσιμποῦκι νὰ φουμάρω.

Φε.—'Ας δοῦμε τότε μπακαλοῦμ τί διάβολο γυρεύεις;

Φα.—Παρακαλῶ σε, Φεριδούν, νὰ μὴ μὲ κοροϊδεύῃς
καὶ ν' ἀπαντήσης εἰς αὐτὰ ποὺ σοῦπα παραπάνω,
ἀλλοιῶς διαμαρτύρησιν θὰ στείλω ἰστον Σουλτάνο.

Φε.—Γιαννὶς ὄλντοῦ, βρὲ ἀδελφέ, κι' ἰς ξεχασθοῦν ἐκεῖνα,
ποὺ μεταξὺ μας ἔγιναν τὸν περασμένο μῆνα,
διότι κι' ὁ Μονάρχης μου καὶ ἡ Ψηλὴ του Πόλη
ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσωμεν διὰ παντὸς ὡς φίλοι.

Φα.—Κι' ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ θέλω,
κι' εἰς τὸν σεπτόνσας κύριοντοὺς ἀσπασμούςμου στέλλω,
παρακαλῶ δὲ τὸ Χριστὸ, καθὼς καὶ τὸν Προφήτη,

Ρωμηοῦ καὶ Τούρκου ἰστο ἐξῆς νὰ μὴ ἰματώσῃ μύτη,
νὰ σβύσουν δὲ τὰ πάθη μας καὶ ὀλας τὰς κακίας,
καὶ νὰ συσφιγξοῦν τοὺς δεσμοὺς ἰλλάδος καὶ Τουρκίας.
'Αλλ' ἐν τοσοῦτω, Φεριδούν, ὡς ποὺ αὐτὸ νὰ γίνῃ
κι' ὡς ποὺ νὰ ζήσουν ἰλληνας καὶ Τούρκοι ἐν εἰρήνῃ
νὰ μ' ἀπαντήσης ἀπαιτῶ σ' αὐτὰ τὰ παραπάνω,
ἀλλοιῶς κι' ἐγὼ πατόκορφα θὰ λούσω τὸν Σουλτάνο,
καὶ μ' ὀλη τὴν ἀγάπη μας καὶ μ' ὀλη μας τὴ σχέση
θὰ ὀποστῆ τὰ πάνδεινα τὸ κόκκινὸ σου φέσι.

Φε.—Τόσον καιρὸ, βρὲ ἀδελφέ, δὲν σ' εἶδα καὶ δὲν μ' εἶδες,
τόσον καιρὸ μᾶς ἔφαγαν σεκλέτια καὶ φροντίδες,
κι' ἐγὼ μὲ μῆρα ἔφυγα κι' ἐπῆγα εἰς τὴν Πόλη
κι' ἀπὸ παντοῦ σᾶς ἔκλεισαν τῶν Φράγκωνσας οἰστόλοι,
γιατὶ ὁ Δεληγιάννης σᾶς σάν ἰρης μὲ τὸ δόρυ
ἐκήρυττε τὸν πόλεμον καὶ δὲν ὀπισθοχώρει.
Καὶ τώρα ὀστερ' ἀπ' αὐτὰ, ἀντὶ νὰ μ' ἀγκαλιάσης,
ἀντὶ τὰ ὀσα ἔγιναν μαζί μου νὰ ξεχάσης
καὶ νὰ μοῦ σφίξης τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ μου χέρι
καὶ νὰ ἰξαπλώσωμε κι' οἱ ὀρθὸ ἀπάνω ἰστο μεντέρι,
μοῦ ἔρχεσαι, βρὲ ἀδελφέ, μὲ μάτια γουρλωμένα,
καὶ μ' ἔρωτᾶς γιὰ πράγματα ποὺ τᾶχω ξεχασμένα;
Τόσα λοιπόν τὸ χέρι σου...

Φα.— Βρὲ μὴ μὲ καλοπιάνῃς,
κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι, Μπέη μου, καθὼς ὁ Δεληγιάννης.
'Εγὼ ἀργῶ νὰ φουρκισθῶ, μὰ σάν θυμώσω τότε
μακρὰν μου, περιτρίματα κι' Ἀυστριακοὶ προδότες.
Κι' ἰν εἰσαι Μπέης, Φεριδούν, δὲν δίνω μὲ πεντάρια.

Φε.—'Αληθινὰ τί γίνεται κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλόρα;

Φα.—Καταλαβαίνω, Μπέη μου, πῶς μοῦ τὰ φέρνεις γόρα

- Φε.— Δὲν ξέρεις μὲ τὴν κλάρα τοῦ τί φόβο πού τὸν ἴπῃρα!
- Φα.— Ἀπάντησέ μου ἄγρηγορα καὶ μὴ μοῦ τὰ μπερδεύῃς.
- Φε.— Γιατί, βρέ τζάνουμ, νὰ μὲ σκάς, γιατί νὰ μὲ παιδεύῃς; κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς, κάτσε ἀπάνω ἴστο σοφᾶ τσιμποῦκι νὰ καπνίσῃς.
- Φα.— Δὲν θέλω σοῦπα τίποτα καὶ πάψε τὴ μουρμουρα, γιατί νὰ νοιώθω ἀρχισα ἴστο χέρι μου φαγοῦρα.
- Φε.— Ἐλα κοντά μου κάθισε ἀπάνω ἴστο μεντέρι.
- Φα.— Γνωρίζεις κάθε ἀνθρώπος πὼς δύο πήρας φέρει, τὴν μίαν μὲν ὀπίσω του, τὴν ἄλλη ἐμπροστά του, καὶ ἢ μία ἔχει τὰ καλά, καὶ ἢ ἄλλη τὰ κακά του. Ἀλλὰ ἐγώ, βρέ Μπέη μου, ὁπού τὸν κόσμο ξέρω, δροῦ μαναδέλαις ἴπισω μου καὶ δροῦ ἴμπροστά μου φέρω, καὶ ὅταν καμμιά περίστασις ὡσάν καὶ αὐτὴ μοῦ λάχῃ, τσακίζω καὶ τῆς τέσσερης ἴστοῦ καθενὸς τὴ ράχῃ.
- Φε.— Βρέ βγάλε τὰ παπούτσι σου καὶ κάτσε σταυροπόδι.
- Φα.— Μὲ δλη τὴ φιλία μας μὴ μὲ θαρρῆς γιὰ βῶδι. Σὰς ξέρω καὶ μὰς ξέρετε...
- Φε.— Τόκα λοιπὸν τὸ χέρι.
- Φα.— Σοῦ εἶπα κάθε ἀνθρώπος πὼς δύο πήρας φέρει...
- Φε.— Καθήκανε τὰ Γιάννενα καὶ ἐγίνηκαν ντιδάνι, Ἄλῃ Πασσᾶς νᾶναι καλὰ καὶ αὐτὸς τὰ ξαναφτεϊάνει.
- Φα.— Λοιπὸν ἴστὰς ἐρωτήσεις μου δὲν ἀπαντᾶς καθόλου;... ἀλλὰ θὰ πάτε ἄγρηγορα θαρρῶ κατὰ διαβόλου, σὲ βεδαιόνω δὲ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλῆς καὶ ὁλοι πὼς μιά γιὰ πάντα ἄγρηγορα θὰ φύγῃς γιὰ τὴν Πόλι, πὼς ἄγρηγορα ἢ ἄπιστος τοῦ Κορανίου φάρα θὰ νοιώσῃ ἀπ' ὀπίσω τῆς τοῦ Τράκα μας τὴν κλάρα, καὶ δὲν θὰ μείνῃ φερειζές, σαλδάρι καὶ πασοῦμι... Καὶ τί ἀπήντησες λοιπὸν ἴστον κύριον Δραγοῦμη;
- Φε.— Ἐλα νὰ προῦμε, ἀδελφέ, καὶ ὀλα ξέχασέ τα... μὴν εἶσαι ζόρικος πολὺ...
- Φα.— Ὅρσε, γαμπρέ, κουφέτα!...
- Γιατί, βρέ, τοὺς ἐπήγατε μὲς ἴστη Θεσσαλονίκη;
- Φε.— Γιατί ἐκεῖνοι τῶθελαν ἀπὸ κουβαρνταλήκι, καὶ ἐμεῖς γιὰ διασκέδασι τοὺς ἴκάναμ ἕνα γύρο.
- Φα.— Μὲ δλη τὴ φιλία μας θαρρῶ πὼς θὰ σὲ δείρω, καὶ ὄρσε καμπόσαις ματσουκιαῖς ἀπὸ καρδίας μέσῃς, γιὰ νὰ σφιχθοῦν καλλίτερα αἱ φιλικαὶ μας σχέσεις.

Ἐνα τραγοῦδι ψάλλω θλιβερό
γιὰ κάθε τζογαδόρο σοβαρό.

Μὴ σιμώνῃς ἴστη Λέσχη ἀπάνω,
θᾶβρης κόκκαλα μόνο ριγμένα
καὶ χαρτιά ὀδῶ καὶ ἐκεῖ πεταμένα
νὰ σκορποῦν εἰς ἀνέμου πνοήν.

Δὲν θὰ ὄδῃς μὲς ἴστη μέση τραπέζι,
δὲν θ' ἀκούσῃς κοκκάλων τριγμούς,
τζογαδῶρων βαθεῖς στεναγμούς,
καὶ βλαστήμιας μὲ τόσην βοήν.

Μπακαρά δὲν θὰ παίζῃς σάν πρῶτα,
καὶ οὔτε πλέον μὲ στόμ' ἀνοικτό
θὰ προσμένῃς ἐν νιὰ καὶ ὀκτώ
ἴστον παγκιέρῃ ἐμπρὸς νὰ φερᾶρῃς.

Δὲν θὰ παίζῃς τὴν δόλια πασσέτα,
δὲν θ' ἀκούς τὸ σκληρὸ δὲν ἴμπορεῖ,
οὔτε πᾶτσι κανεῖς θὰ βερῃ,
καὶ οὔτε σέτε ποτέ σου θὰ πάρῃς.

Δὲν θὰ βλέπῃς ἴστην πράσινη τσόχα
νὰ σκορπιέται σάν ρύζι τὸ χρέμα,
καὶ οὔτε σότος θᾶλλῃς ἀλὰ πρίμα,
οὔτε φᾶτσα ποτέ θὰ σὲ φέρνουν.

Μὴ σιμώνῃς κοντὰ εἰς τὴ Λέσχη,
εὐζωνάκια τὸ δρόμο σοῦ φράζουν,
διαλύσου, ρὲ βλάμη, φωνάζουν,
καὶ ἄν μιλήσῃς, ἀμέσως σὲ δέρνουν.

Καὶ ἴμπορεῖς τώρα σὺ, τζογαδόρε,
νὰ περνᾶς μὲ δουλειὰ τῆς στιγμᾶς
καὶ γιὰ πέντε καὶ δέκα δραχμαῖς
νὰ ἴδρῶνῃς καὶ σὺ σάν χαμάλης;

Ἐποῦ δίχως φροντίδες ἴμπορεῖς,
ἄν ἢ τύχῃ μιά μόνῃ νυχτιὰ
εἰς τὰ σόττα σὲ ρίξῃ χαρτιά,
τοῦ θεοῦ τὰ ἐλέη νὰ βγάλλῃς;

Σὲ λυποῦμαι, πτωχὲ τζογαδόρε,
καὶ ἀντὶ ἴστη δουλειὰ νὰ ἴδρῶσῃς,
πρὸ καλὰ ἕνα τέλος νὰ δώσῃς
εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν ζωήν.

Μὴ σιμώνῃς ἴστη Λέσχη ἀπάνω,
θᾶβρης κόκκαλα μόνο ριγμένα
καὶ χαρτιά ὀδῶ καὶ ἐκεῖ πεταμένα
νὰ σκορποῦν εἰς ἀνέμου πνοήν.

Γνωστοποιεῖται τοῖς πολλοῖς
πὼς ἦλθε Χάη δαμαλῖς.

Ἐν δαμαλῖδα πράγματι ἀληθινὴν ζητήτε,
ἴστο Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Λεώνη θὰ εὐρήτε
καὶ ὀποιος μπόλι ἀπ' αὐτὴν τὴν δαμαλῖδα βάλῃ,
οὔδὲ τὴν ἀνεμοβλογιὰ ποτέ του δὲν θὰ βγάλῃ.

Τοῦ ἴρωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐῶ Φρονούντων» — νύκτα ἴμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὔρητήρια, σαντούρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαϊδούρια.